Số Mười Tám – August 15, 2011

BẢN TIN Xứ Bưởi

Sợi dây nối kết quý đồng hương Biên Hòa tại hải ngoại

Chủ Nhiệm:
Dương Minh Chấn

Với Sự Cộng Tác Của:
Lữ Công Tâm – Nguyễn Hữu Hạnh – Võ Thị Ngọc Dung – Mai Trọng Ngãi – Đỗ Hữu Phương – Kiều Oanh Trịnh – Nguyễn Minh Châu – Người Biên Hòa – Châu Chương Thành – Nguyễn Hàn Lâm – Nguyên Nhung – Châu Mỹ Quế

Tòa Soạn:
9340 Bolsa Ave. – Westminster, CA 92683
Hội đoàn phi vụ lợi – GP # 3379673
Email:
Aihuubienhoa@gmail.com
Điện Thoại:
(714) 891-8953 & (661) 369-3243
Website:
http:www.aihuubienhoa.com

"CẦN NHỮNG TẤM LÒNG"

Chúng ta đã bước qua ngày lễ độc lập Hoa Kỳ, với những chương trình hội ngộ và gia đình đoàn tụ. Trở lại công việc thường nhật chúng ta mãn nguyện những công việc đã hoàn thành và ưu tư những công việc dở dang. Hội ái hữu Biên Hòa California được thành lập và kiện toàn hơn một năm nay. Dù sinh sau đẻ muộn chúng tôi luôn tâm niệm cố gắng hoàn thành trách nhiệm và tạo được sự tin tưởng của quý đồng hương và thân hữu khắp nơi. Trên con đường xây dựng hội ái hữu Biên Hòa California luôn học hỏi và noi theo cái hay cái tốt của hội đoàn bạn. Hội ái hữu Biên Hòa California hy vọng rằng những thành quả của hội đạt được trong một thời gian ngắn phần nào đã tạo niềm tin đến tất cả quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu. Ngoài bản tin xứ Bưởi đều đặn hằng tháng, sợi dây liên kết đồng hương Biên Hòa và thân hữu khắp nơi, hệ thống email chuyển đạt tin tức giá trị sinh hoạt đồng hương cập nhật hằng ngày, một website đang được đông đảo đồng hương và thân hữu trên toàn thế giới thương mến về công tác Thương Phế Binh chúng tôi luôn đặt hàng đầu với kế hoạch lâu dài đến với những hoàn cảnh anh em Thương Phế Binh/QLVNCH Biên Hòa. Hiện tại hội ái hữu Biên Hòa California đã có sự liên hệ và giúp đở của hội cứu trợ Thương Phế Binh/QLVNCH, số lượng anh em thương phế binh rất đông, chưa kể những anh em thương phế binh địa phương khác cũng yêu cầu hội ái hữu Biên Hòa California giúp đở. Riêng với anh em thương phế binh Biên Hòa, chúng tôi luôn xem xét từng mức độ tàn phế và hoàn cảnh gia đình, dành ưu tiên cho những anh em thương phế binh thực sư cần sự giúp đở. Công việc đền ơn đáp nghĩa cũng còn nhiều khó khăn, luôn cần những tấm lòng của quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu khắp nơi
"***Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao***"
Mọi sự đóng góp hoặc ủng hộ các cơ sở mạnh thường quân của hội ái hữu Biên Hòa California của quý đồng hương và thân hữu là việc làm thiết thực nhất để tạo nên hòn núi cao. Có được hay chăng phải có là CẦN NHỮNG TẤM LÒNG.

BAN BIÊN TẬP

AUGUST

Đặc San Biên Hòa California

Với chủ đề :

BIÊN HÒA QUÊ TÔI TRONG NỖI NHỚ

Sẽ được phát hành vào dịp

Mừng Tất Niên Tân Mão 2011

Mừng Xuân Nhâm Thìn 2012

Ngày chúa nhựt 15 tháng 1- 2012

Kính mong đón nhận tác phẩm

văn thơ của quý đồng hương và

văn thi hữu

Hạn chót nhận bài:

15 tháng 11 năm 2011

Gửi qua email hoặc bưu điện về địa chỉ hội.

BÔNG HỒNG NGÀY VU LAN

Nụ hồng xin tặng Mẹ hiền
Mẹ tôi đang ở nơi miền xa xôi
Ngày xưa hồng nở đẹp tươi
Mẹ như một đóa hoa đời chắt chiu
Vòng tay ấm áp nâng niu
Ôm con bé bỏng, Mẹ nhiều ước mong
Mong con mau lớn thật ngoan
Mong con khỏe mạnh, hân hoan vui đùa
Thời gian thấm thoát thoi đưa
Các con khôn lớn, Mẹ vừa lìa xa
Mắt con giọt lệ chan hòa
Vu Lan sắp đến nhạt nhòa tim con
Hôm nay dâng Mẹ đóa hồng
Nhớ vòng tay Mẹ ấm nồng ngày xưa
Nắng mưa, mình Mẹ sớm trưa
Chăm đàn con nhỏ, nặng nề ân sâu
Cha con vắn số từ lâu
Một tay Mẹ phải đỡ đầu đàn con
Giờ đây Mẹ đã không còn
Các con chỉ biết héo hon tim gầy
Kính mong Phật Độ từng ngày
Cho Mẹ thanh thản vui nơi cửa Thiền
Thương cha, nhớ Mẹ triền miên
Vu Lan tháng Bảy: Ước nguyền ân sâu…
Mẹ cha giờ ở nơi đâu?
Con cài hoa trắng trên bâu áo dài
Chắp tay khấn nguyện Như Lai
Thỉnh kinh con khẽ kêu nài, cầu xin
Xin cho cha mẹ bình yên
Nơi xa xăm đó ước nguyền lưu ly
Mẹ cha nương cửa Từ Bi
Mưa Ngâu từng giọt sầu bi giọt dài…
Tháng Bảy Vu Lan đến rồi
Nhớ thương cha Mẹ, tơi bời hắt hiu
Chiều nay Trời đổ mưa nhiều?
Ngưu Lang, Chức Nữ hai đầu sông Tương
Xót xa nhớ Mẹ vấn vương
Mẹ ơi! Xin nhận nén hương cúng dường…

kính tặng Ba Mẹ đã khuất--Mùa Vu Lan
Kiều Oanh Trịnh, VA July 2011

Nước Mắt Có Bao Giờ Chảy Ngược

Con gái của mẹ,
Mẹ biết rằng chả bao giờ con đọc lá thư này cả, thứ nhất là con không đọc được tiếng Việt mà mẹ lại không thể viết cho con bằng tiếng Anh. Nhưng không hiểu sao có một cái gì nó thôi thúc mẹ là phải viết cho con như được nói chuyện với con trực tiếp.
Đã lâu lắm rồi nhỉ, từ khi con tốt nghiệp ra trường trung học, hai mẹ con mình không còn được những buổi tối con cặm cụi học bài trong khi mẹ loay hoay với những việc trong nhà mà cả hai mẹ con mình đã suốt ngày bận rộn không dọn dẹp được.
Nhưng khi ấy con còn nhỏ, trong đầu óc mẹ nghĩ thế nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy mình nhầm. Giáo dục học đường ở bên này, mẹ không hiểu rằng đã tạo cho con thành một người tự lập cho dù con chưa đến tuổi trưởng thành.
Từ bao giờ, mẹ cũng không nhớ nữa, con đã có một thế giới riêng là căn buồng của con. Mà vì bận sinh kế suốt ngày, mẹ cũng ít khi ngó vào căn buồng ấy nên có lần mẹ vào tìm con, mẹ đã hết sức sửng sốt khi thấy sự vô trật tự trong cuộc sống của con. Sách vở lẫn lộn với quần áo trên giường, dưới sàn cùng mọi thứ vật dụng. Trong tủ treo áo quần thì như cả cái kho chứa đồ phế thải.
Phải mất vài phút mẹ mới định thần lại được, bỏ mất gần một buổi chiều để sắp xếp lại cho con. Buổi tối, con về, mẹ ngồi yên ở phòng khách chờ phút giây con chạy ra ôm lấy mẹ mà cám ơn.
Nhưng thật là một bất ngờ lớn lao mà mẹ chưa bao giờ tưởng tượng ra nổi.
Thay vì cám ơn, con đã tung cửa buồng ra nói khá lớn tiếng, *"mẹ làm mất hết trật tự trong buồng của con, bài vở của con mẹ để đâu hết rồi, mọi khi con vẫn để ở chân giường mà… Con xin mẹ từ nay mẹ đừng làm gì trong buồng của con cả. Con tự lo lấy được mà."*
Rồi con bỏ vào buồng, im lìm suốt buổi tối hôm đó.
Con ơi, con có biết những giờ phút ấy mẹ đã phải trải qua những tâm trạng như thế nào không. Mẹ ân hận vì đã làm con không vui! Mẹ buồn rầu vì con đã không hiểu cho lòng mẹ. Mẹ

cô đơn vì không có ai chia sẻ nỗi buồn với mình. Mẹ lo lắng vì tính nết hoang toàng của con như thế thì khi lấy chồng, người chồng nào chịu cho nổi… Đêm ấy mẹ đã ngủ trên ghế sa lông để thấm thía nỗi buồn của mẹ mà nào con cũng đâu có hay.

Thế mà cảnh sống ấy cũng qua mau trong sự chịu đựng của mẹ. Bây giờ con ra trường, có công ăn việc làm, con đi về thất thường, có khi bỏ mẹ vò võ chờ con đến cả tuần. Mẹ cũng chẳng dám hỏi con.

Đến một ngày, hình như mẹ nhớ là ngày Mother's Day, con mua một bó hoa hồng tươi về ôm lấy mẹ mà chúc mừng mẹ. Buổi chiều hôm ấy là ngày hạnh phúc nhất đời của mẹ. Mẹ cứ đi ra đi vào lóng ngóng chờ con mở cửa buồng để hỏi xem con thích ăn món gì mẹ sẽ nấu. Nhưng tối đến con đã chải chuốt mở cửa buồng đi ra mời mẹ đi ăn tiệm. Lại một hạnh phúc bất ngờ khác đến. Mẹ như được bơi lội trong hạnh phúc đến độ không thay nổi bộ quần áo đẹp để đi với con.

Sau bữa ăn thịnh soạn với cá 8 món, con đã thản nhiên nói với mẹ rằng: *"Mẹ ơi bây giờ con phải đi làm việc suốt ngày mà mẹ thì già rồi, ở nhà một mình không có ai chăm sóc nên con đã xin cho mẹ được vào sống ở khu người già, có người trông nom hằng ngày. Mẹ không phải lo gì cả. Đến bữa có người dọn cho ăn. Đau ốm có y tá săn sóc. Cuối tuần con sẽ về thăm mẹ, mẹ nhé."*

Bể hạnh phúc đã vỡ tan. Những bong bóng hạnh phúc chỉ còn ảo mờ như những bọt xà bông trong chậu tắm. Nó đó phản chiếu muôn mầu và vỡ ngay sau đó.

Trong lòng mẹ chợt vẳng nghe lại được câu nói của bà ngoại xưa đã nói với mẹ, "**Nước mắt chảy xuôi, con ạ.**"

Từ Uyên

PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California nhận được tin buồn Nhạc mẫu đồng hương **Huỳnh Xuân Hóa**

Bà Quả Phụ Chiêm Tếc Lái
Nhủ danh Sơn Thị Hen

Đã mệnh chung vào ngày 6 tháng 7 năm 2011.Nhằm ngày mồng 6 tháng 6, năm Tân MãoTại Sóc Trăng Việt Nam
Hưởng thọ 82 tuổi

HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA
Đồng hương và thân hữu khắp nơi

ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
Nguyện cầu hương linh cụ bà Chiêm Tếc Lái – Sơn thị Sen sớm siêu thăng tịnh độ.

PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California nhận được tin buồn
Nhạc mẫu của Đồng hương NGUYỄN MINH MẪN

Đã mệnh chung vào ngày 13 tháng 7 năm 2011.

Tại Biên Hòa Việt Nam

HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA

Đồng hương và thân hữu khắp nơi

ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Đến gia đình ĐH Nguyễn Minh Mẫn . Nguyện cầu hương cụ bà sớm an nhàn nơi cửa Phật

Nụ hôn đầu đời nửa thế kỷ.

Sau chuyến đi dài vừa trở về từ California, nhận được cú phone của Hiếu báo tin em chuẩn bị lập gia đình và mở lời đề nghị tôi đại diện làm chủ hôn cho lễ cưới. Thật là cảm động và rất ngỡ ngàng khi hay tin em quyết định "lấy chồng". Tôi vinh dự được em chọn là người thay mặt cha mẹ đứng ra tổ chức, mặc dù cũng còn nhiều người có đầy đủ tư cách hơn tôi. Ba má chúng tôi có 11 người con và bà xã tôi đứng vào vị trí thứ tư. Ngày Hiếu rời quê hương đến Mỹ tôi cũng không có mặt ở nhà. Đất Mỹ là nơi nhiều thử thách và có nhiều cơ hội, những ngày đầu đặt chân đến Mỹ, không ai thân thuộc chắc em rất là vất vả ! Qua lá thư đầu của Hiếu gởi cho anh, được biết em đang đối đầu với nhiều khó khăn trong việc làm, anh Tư chỉ còn biết khuyên em phải cố vươn lên và chấp nhận trước nghịch cảnh ban đầu! Ngoài ra chẳng có gì để giúp phương tiện cho em có điều kiện sẵn sàng gia nhập vào xã hội mới, vì tôi cũng ở cách xa em cả nửa vòng trái đất và cũng vừa được chấp nhận là công dân mới trên xứ sở khiêm nhường bé nhỏ, tạm dung, Vương Quốc Đan Mạch. Nặng về hiếu nghĩa, tấm lòng hướng về đại gia đình là một gánh nặng luôn luôn gắn chặt tâm hồn của em ! Hiếu phải dốc toàn lực kiếm tiền để có phương tiện giúp đỡ gia đình. Little Sài Gòn tuy nắng ấm và đông đúc người Việt sinh sống, nhưng không dễ dàng kiếm được việc làm thu nhập tốt theo ước muốn của em ! Sau khi đọc trên báo "tìm việc làm" em đã tìm được một chỗ rất thích hợp và có thu nhập cao, nhưng lại là một tiểu bang khác xa cả 5 giờ bay. Em quyết định di chuyển đến tiểu bang Chicago. Thân phận người con gái trên đất lạ quê người, ngôn ngữ còn chưa nhuần nhuyễn, sự quyết định can đảm của em làm tôi thán phục về quyết tâm của em. Rất là thán phục, em đã thành công và xứng đáng là một công dân Hoa Kỳ đúng nghĩa. Thời gian dài 15 năm miệt mài làm việc cần kiệm, tất cả em dành dụm gởi những món quà đầy mồ hôi và nước mắt về quê hương lo cho cha mẹ già đau yếu lẫn những người em thiếu thốn còn sinh sống tại Việt Nam. Giờ đây cả cha lẫn mẹ đều ra đi từ giã cõi đời theo sự thường tình (Sinh-Lão-Bịnh-Tử) là lúc em cần phải nghĩ đến bản thân. Tuổi đời đã cập kề năm mươi, con tim của em mới bắt đầu rung động. Ý trung nhân mà em để ý cũng đồng cảnh ngộ, có lẽ trời cũng thương và cuộc hôn nhân thật hiếm thấy trong thế kỷ 21 !!!. Vì cả hai vẫn chưa một lần lên xe hoa. Sau hai năm, Huy, người đàn ông duy nhất đã lọt vào mắt xanh của em và người thiếu nữ can trường bé nhỏ của tôi sẽ chuẩn bị trao cho chàng "nụ hôn đầu đời nửa thế kỷ" vào đúng ngày kỷ niệm Độc Lập đất nước Hoa Kỳ, cũng là ngày mà em chấm dứt đời sống độc thân để lên xe hoa về nhà chồng. Tiếp đón gia đình nhà trai để chuẩn bị cho chương trình tổ chức tiệc cưới, qua trao đổi, tôi được biết gia đình chồng tương lai của em còn một mẹ già trên bát tuần, bà cụ trông rất phúc hậu và còn minh mẫn lắm ! Anh chị Hai của Huy cũng được phép của mẹ thay mặt lo cho em nên chúng tôi đôi bên cũng xứng đôi để tiếp chuyện. Hôn lễ tuy tổ chức trên xứ sở với phong tục tập quán phương Tây, nhưng cũng đầy đủ lễ nghi theo truyền thống văn hóa Việt Nam. Lễ Gia Tiên cũng đầy đủ khay rượu trà, vàng vòng trang sức và quả tiền. cũng mâm xôi con gà, bánh trái v..v.. đặc biệt trong mâm quả trái cây có một trái "thơm" có lẽ trái "thơm ngàn mắt" là một dấu hiệu trăm con mắt tò mò thán phục chờ đón ngắm nhìn nụ hôn đầu đời "nửa thế kỷ" nó kỳ diệu như thế nào ???. Lễ Gia Tiên vừa dứt, em "vu quy" về nhà chồng, chúng tôi cũng đưa em đến tận nhà và nhắn nhủ cùng gởi gắm em đón nhận một đại gia đình mới theo nghi lễ "Tân Hôn". Trong không khí trang nghiêm đầy xúc động, giọt nước mắt vui mừng của mẹ già đón nhận con dâu mới trong mặn mà đầy lòng yêu thương mà tôi đã cảm nhận qua những ngày đầu tiếp xúc với gia đình của em Huy.

Không khí nhà hàng chỉ vỏn vẹn 60 thực khách nhưng rất là ấm cúng nên thơ ! Các em trai của Huy cũng trang trí đầy đủ cho tiệc cưới và có cả dàn nhạc "Karaoke". Các bạn trẻ lần lượt giúp vui cho đôi tình nhân . Ngay cả anh Hai của Huy, với giọng ca vàng của một ca sĩ đứng tuổi lục tuần vẫn thánh thót giọng hát trầm ấm chia vui cùng hai em. Tôi, với tiếng ca "vịt đực" đã bị loại phải rời sân khấu 40 năm từ thời trai trẻ nghịch ngợm, cũng cố ra sức tặng cho hai em một bản nhạc mang ý nghĩa "Dù sao đi nữa ta cũng yêu nhau".

Tiệc nào rồi cũng phải tan, hai vợ chồng chúng tôi ra về trong tâm trạng đơn côi vui mừng nhớ nhung, ngoài kia trên bầu trời khắp đất nước Hoa Kỳ những tràng pháo bông muôn mầu kỷ niệm ngày Độc Lập nhưng cũng là tiếng pháo hoa chúc mừng hai em" Hiếu – Huy" một tình yêu bền vững tràn đầy hạnh phúc với nụ hôn đầu đời "nửa thế kỷ".

Mến chúc hai em trọn vẹn nghĩa "YÊU"

Viết tặng hai em Hiếu &Huy

VŨ ĐÌNH QUYỀN (ĐAN MẠCH)

04/07/2011

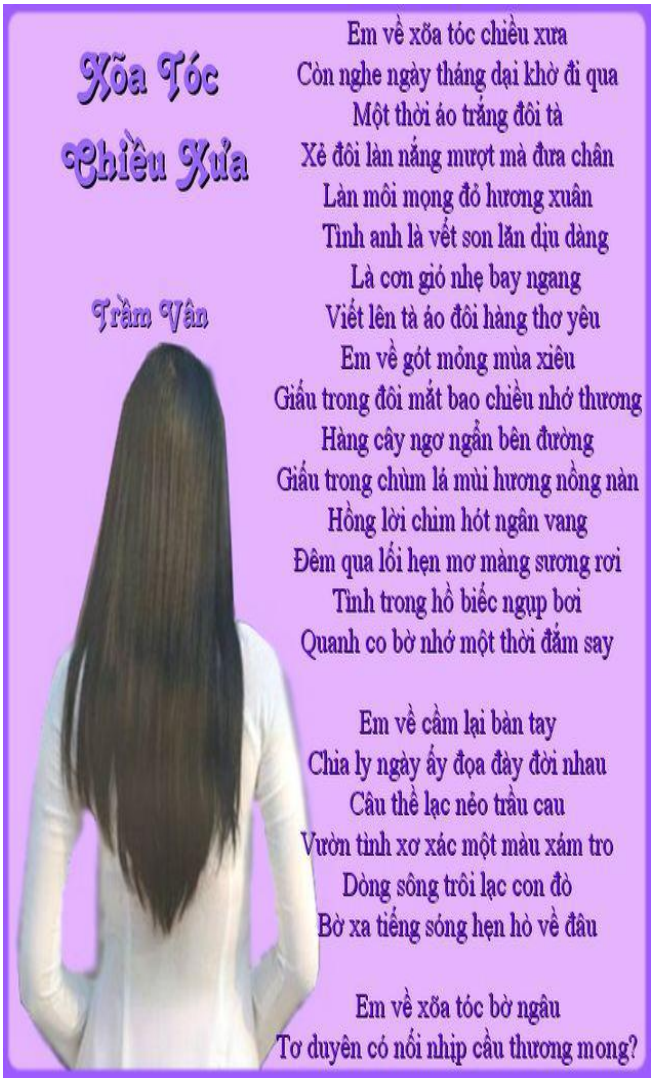

CHÚC MỪNG

Nhận được hồng thiệp của đồng hương Đỗ Bảy&Cao thị Ba báo tinLễ Vu quy cho thứ nữ là:

Cô **Đỗ Hiền Vivian**

đẹp duyên cùng Cậu **Lê Minh Trí**

Hôn lễ sẽ được cử hành vào lúc 2giờ chiều thứ bảy ngày 6 tháng 8 năm 2011tại Fullerton Arboretum

Xin góp vui cùng đồng hương Đỗ Bảy & Cao Thị Ba, chúc hai cháu Đỗ Hiền và Minh Trí ba vạn sáu ngàn ngày hạnh phúc.

Hội Ái Hữu Biên Hòa California.

CHÚC MỪNG

Nhận được hồng thiệp của ĐH Đinh Hoàng Vân & Nguyễn Ngọc Thưởng làm lễ Vu Quy cho con là

ĐINH NGỌC ĐỒNG PHƯƠNG
Sánh duyên cùng **TRẦN QUANG VINH**

Con trai của ông bà Trần Quang Nghiệp và Trần Nguyễn Linh
Hôn lễ sẽ được cử hànhvào lúc 10 giờ sáng ngày 10 tháng 9 năm 2011 tại Long Beach, CA
Hội ái hữu Biên Hòa California xin được góp lời chung vui cùng 2 họ Đinh và Trần.
Chúc mừng hai cháu
ĐINH NGỌC ĐÔNG PHƯƠNG & TRẦN QUANG VINH
TRĂM NĂM HẠNH PHÚC

CHÚC MỪNG

Nhận được hồng thiệp của ĐH Lê văn Tới & Nguyễn thị Xinh làm lễ Vu Quy cho thứ nữ

LÊ KATHY
Sánh duyên cùng
NGUYỄN THOMAS
Con em trai của ông bà Nhung Martin & Richard. Martin
Hôn lễ sẽ được cử hànhvào lúc 11 giờ sáng ngày 17 tháng 9 năm 2011 tại San Jose, CA
Hội ái hữu Biên Hòa California xin được góp lời chung vui ĐH Lê văn Tới .
Chúc mừng hai cháu
LÊ KATHY & NGUYỄN THOMAS
Trăm Năm Hạnh Phúc

Thơ Phạm Chinh Đông

Ngày Ấy,

Chiều đã tím trên lưng đồi hoa trắng
Rừng thông xanh vừa rũ ngọn sương mù
Đường đất đỏ bước chân người xa vắng
Em về rồi, em có hiểu gì chưa?
Anh ngồi đây ngắm từng con én lượn
Nghĩ bâng quơ về mùa xuân sơ sinh.
Có áo em màu xanh trời ước mộng
Nụ hoa hồng anh trồng lên tóc em.
Em cứ về ngủ yên thời tuổi nhỏ
Mắt nâu hiền đừng thao thức đêm nay.
Anh sẽ viết những bài ca thật nhỏ
Thả mây bay trên đầu tuổi thơ ngây.

Bây Giờ,

Em ở đó thở than đời hoang phế
Áo xưa phai còn nước mắt tình đầu.
Tóc sẽ trắng gọi mưa về kể lể
Rất tình cờ em có một miền đau.
Đừng thảng thốt để nghe đời âm động
Lá cây khô vừa thức giấc đầu ngày.
Em có biết ngọn nguồn xưa thật vắng?
Dấu chân người thành cổ tích từ đây.
Xa lắm rồi người lang thang góc bể
Kẻ chân mây vẫn đưa mắt trông vời.
Có than thở, có nghìn đời kể lể
Chỉ là mơ, là mộng một mình thôi.

Anh bạn CÓ của tôi.

Nhắc đến tên Nguyễn văn Có, cựu học sinh khóa 1 Ngô Quyền Biên Hòa, hầu như các bạn khóa 2, 3 nhất là khóa 1 đều biết ít nhiều về anh. Anh không phải là 1 học sinh xuất sắc của trường, cũng không phải là con nhà giàu gia thế của Tỉnh, mà có lẽ anh là người ham thích hoạt động và ăn nói vui tính. Xuất thân trong một gia đình nghèo, nhà ở xóm chợ chiều, cây trôm Hảng Dầu cạnh Quốc lộ 1. Thuở còn đi học, lúc rảnh rỗi anh thường đi theo ba của anh phụ giúp thâu tiền khách trên xe lam ba bánh. Sau ngày rời mái trường Ngô Quyền anh là một công chức ngành viễn thông và sau đó nhập ngũ với chức vụ sau cùng Đại úy Truyền Tin Sư đoàn 25 Bộ Binh. Là 1 sĩ quan QLVNCH bất khuất tranh đấu trong các trại tù cộng sản, anh đã bị bọn cai tù VC đánh đập dã man bằng báng súng, gây nhiều thương tích trầm trọng. Để nuôi sống bản thân sau ngày được trả tự do và chờ đợi chương trình định cư HO dành cho Sĩ Quan "học tập cải tạo" anh bán vé số trước trường Thánh Mẫu gần nhà thờ Khiết Tâm thành phố Biên Hòa và cuối cùng được định cư tại San Jose thành phố Bắc California từ năm 1995. Tại đây, anh đã gặp 2 người bạn học cùng lớp cùng trường, đó là anh Nguyễn Tấn Phước, cựu Thiếu Tá LLĐB (đã mất) và tôi Lương Minh Thông. Do vết thương bị tra tấn trong tù tái phát, anh đã nhập viện để giải phẫu và cắt bỏ 1 phần xương sườn, nên anh được hưởng tiền bệnh từ khi đặt chân đến Mỹ cho đến nay.

Thời gian qua mau, tuổi già ngày càng chồng chất, anh đã mang chứng bệnh mất trí nhớ ngày càng nặng. Anh không còn một trí nhớ tốt của ngày nào và thời gian gần đây, từ trên giường ngủ bước xuống nền nhà, trượt chân ngả té bị gãy xương đùi. Người em gái và đứa cháu nuôi vì bận chuyện gia đình và học hành nên không thể quán xuyến việc chăm sóc sức khỏe cho anh được vuông tròn. Theo nhận định của gia đình, thì nursing home sẽ là nơi cư trú thích hợp nhất cho anh mà thôi.

Thời oanh liệt của anh đã hết rồi. Anh bạn **CÓ** độc thân và thương mến của tôi…

LƯƠNG MINH THÔNG K I /NQ

MAI XA RỒI

Mai xa rồi lòng se thắt lặng thinh
Thầm ghi khắc bóng hình trong tim óc
Anh đi nhé em ơi xin đừng khóc
Cuộc tình nào rồi cũng phải chia xa
Dể hiểu nào ý nghĩa chuyện chúng ta
Mình xa cách nhưng tình yêu miên viễn
Dù không được nhìn nhau ngoài cửa lớp
Mình xa nhau rồi nữa sẽ gần nhau
Cho tháng ngày tô đậm chút tình sâu
Trong xa cách sẽ thấy mình thấm thiết
Em ơi nhận nơi đây lời từ biệt
Hãy về đi đừng bịn rịn thêm buồn
Đi đi em kẻo rơi lệ sầu tuôn
Anh không muốn bận lòng khi đưa tiễn
Để đêm về bao thổn thức triền miên
Anh mạnh bước thân trai đời viễn xứ
Em đợi chờ mơ ước chuyện tơ duyên…

THY HA

CƠN MƯA ĐẦU HẠ

Không biết có phải sắp chia tay với thời tiết êm dịu của mùa Xuân không, mà bầu trời lại giận giữ, gầm gừ nổi sấm chớp. Cô mây mặt mày cau có một màu xám xịt giăng kín khắp nơi, kéo chị mưa nhanh chân bước tới. Anh gió tiện dịp hùa theo quật từng cơn mạnh làm rung chuyển cành cây, ngọn lá. Ban đầu, chị mưa đi chầm chậm từng bước... từng bước... rồi ào ào lướt tới, từng cơn trút xuống. Vạn vật lúc này thì hả hê, mãn nguyện được chị mưa ve vuốt và thì thầm với nhau: "Mùa mưa đã đến".

Mùa mưa đến, cũng là mùa Hạ bắt đầu. Hình như có sự hài hòa, khéo léo giữa cơn mưa ướt át với không khí oi nồng của nắng hạ. Mưa đã làm dịu đi cái gay gắt của khí trời mùa Hạ, xoa dịu muôn loài sau những trận nắng chói chan bằng những giọt nước trong lành, mát mẻ và bù lại, nắng hạ đã làm ấm áp muôn loài sau những con mưa dữ dội, khơi nguồn cho sự sống hoa trái, xanh tươi. Biểu tượng cho sự sống mạnh mẽ của mùa Hè là màu đỏ rực của hoa phượng và nhạc ve râm ran vừa du dương, vừa sôi nổi.

Nghe tiếng ve, nhìn mầu đỏ của phượng, tôi lại nhớ đến người bạn thân yêu của ngày còn đi học với bao tháng ngày êm đẹp đã qua, và tôi còn nhớ rất rõ lời ví von thật dễ thương của bạn: "*Tuổi học trò chúng mình đẹp như giọt mưa lóng lánh và rực rỡ như màu đỏ của hoa phượng*".

Tôi làm sao quên được giọng nói Bắc Kỳ nhỏ nhẹ, dễ thương, tính tình hiền lành đáng mến của bạn tôi ngày ấy. Bạn thường nhường nhịn và chiều chuộng tôi, với bạn điều gì tôi nói ra cũng có lý và đúng cả. Điều đó, ngày ấy làm tôi thích lắm và bây giờ, nghĩ lại, tôi thấy thương bạn quá, biết làm sao bù đắp lại cho bạn đây? Tôi không chỉ gắn bó với bạn mà còn gần gũi với cả những người thân yêu trong gia đình bạn nữa. Mỗi thành viên trong gia đình bạn thì cũng giống như chính người thân của tôi vậy, gia đình bạn đã gây cho tôi biết bao niềm cảm mến.

Ba bạn, người đàn ông lịch lãm, từ tốn trọng nếp sống mẫu mực của người công chức. Đối với gia đình, Ông rất gần gũi với các con, chăm sóc, giúp đỡ vợ không nề hà. Không may, ông mất sớm, để lại cho người thân niềm tiếc thương vô hạn. Ngày ông mất, các bạn thân chúng tôi cùng các thầy giáo đã đến đưa ông về nơi yên giấc nghìn thu, và cùng lặng người nghe tiếng khóc than của Mẹ, chị, em và của bạn. Chúng tôi đều không cầm được nước mắt khi nhìn bạn lả người thương tiếc người Cha đáng kính. Mẹ bạn, người phụ nữ Hà Nội, nhỏ nhắn, dịu dàng, thường mặc chiếc áo lụa phin trắng, quần vải lụa đen. Bà nấu ăn rất tài, thêu đan thật khéo. Tôi và bạn thường hay bị Bà mắng yêu: *"hai con bé này sao mà vụng về quá"*. Mà quả thật vậy, bạn đã lười, tôi còn lười hơn, nhất là việc bếp núc, những bữa cơm mà giao cho tôi và bạn đảm trách thì thường bị dưới điểm trung bình.

Những chiếc áo len màu trắng, bạn mặc đi học, đẹp ơi là đẹp! Tất cả đều do bàn tay khéo léo của Mẹ đan, móc. Rồi đến chị Yến của bạn, chị rất hiền lành, cởi mở. Da chị ngăm đen, rất có duyên, chị hay cười, giọng cười giòn tan. Chị chu đáo, lo cho Mẹ và các em từ khi Ba mất. Chị thật xứng đáng là một người chị Cả đầy trách nhiệm. Chị cũng rất thương tôi, mỗi lần tôi ghé nhà, chị thường nấu món này, món nọ đãi tôi. Còn các em của bạn như các em: Dư, Hoà, Lan, mỗi em một tính. Em Dư ngày ấy rất nghịch ngợm, nói nhiều và hay trêu chọc hai đứa chúng tôi lắm. Trong nhà thì có thể nói, Dư là lanh lợi nhất. Điều gì mà không vừa ý thì không được với Dư đâu, Dư muốn là phải chiều mới xong. Tuy vậy mà Dư rất ngoan, chăm chỉ, siêng năng. Công việc trong nhà mà giao cho em thi chỉ một cái vèo là xong. Riêng hai em Hòa, Lan thì ít nói, nhất là em Út Lan thì "mít ướt" vô cùng. Hai em thường mặc đầm trắng hay hồng do Mẹ bạn may vá thêu nhiều bông hoa rất khéo léo trên áo. Ôi! Giờ ngồi nhắc lai gia đình và mọi người trong gia đình bạn thì tôi nhớ sao là nhớ! Biết đến bao giờ mới tìm lại đây?

Ngày ấy, bạn và tôi học chung một lớp, ngồi cùng một bàn. Bạn khá môn Anh Văn, tôi lại có khiếu về Việt Văn, hai đứa lại rất dốt về môn Toán. Eo ơi! Ngày nào có giờ toán thì hai đứa ngán ngược, ngán xuôi trông cho mau hết giờ. Hễ nghe tiếng chuông ra chơi vừa reo, hai đứa vội vàng chạy ngay ra căn-tin để đãi cho mình mỗi đứa một ly đậu bánh lọt, xanh xanh, đỏ đỏ nói là để xả xì trét (stress).

Tôi vẫn còn nhớ đến mái tóc của bạn, uốn cong cong úp vào đôi mép tai, tuy không chải chuốt nhiều, nhưng nó vẫn mượt sao là mượt, trông dễ yêu lắm, và bây giờ xem mấy tấm ảnh bạn gởi về, mái tóc ngày xưa vẫn nguyên như vậy. Nhìn tóc mà tôi thấy gần gũi, thân thương sao đó. Tôi càng ngắm ban, càng nhớ lại bài hát xa xưa: "Về Đâu Mái Tóc Người Thương". Ôi! Sao mà lãng mạn đến thế!

Một đặc điểm nữa ở bạn mà làm tôi không thể nào quên được. Đó là nụ cười. Nụ cười của bạn hiền hòa, thân ái đầy hòa bình. Tôi phải dùng từ ngữ Hoà Bình mới diễn tả được hết tâm trạng của tôi về nụ cười của bạn. Nói làm sao bây giờ? Bắt đầu thế nào đây? Nghĩ cũng khó, nhưng thôi cứ viết theo cảm nhận sâu sắc nhất, cái nhìn thực tế nhất về nụ cười của bạn tôi là được rồi.

Cứ mỗi lần Hè về, nhìn cơn mưa đầu hạ với những cánh phượng đỏ trôi theo giòng nước trên sân trường, bạn như bị cuốn hút, say đắm trước vẻ đẹp đẽ vô tận của những cánh hoa phượng theo giòng nước chảy, bạn nhìn tôi cười, như mong sự đồng cảm, chia xẻ và nói: "*Xem kia, bồ nhìn xem, trông đẹp không, và thương cho những cánh phượng mong manh quá nhỉ*?" Nụ cười của bạn lúc nầy trông hiền hòa, thân ái làm sao! Có những buổi đi cắm trại ngoài trời, khi đồi núi, lúc bờ biển dài xanh vô tận, v.v., bọn tôi, cả nam, nữ vui đùa, chọc ghẹo, cặp đôi nàng này với cậu khác, bạn tôi chỉ mỉm cười tuy tinh nghịch, nhưng lại rất thân ái: "Được đấy, đẹp đôi lắm". Nụ cười của bạn lúc này trông rất thiếu nữ và đầy hòa bình. Có những lúc làm bài kiểm tra trong lớp, nhất là giờ Toán, hai

nữ dốt toán này có chỗ phải ngậm bút, bạn chồm lên phía trên, quay sang phía này, phía kia, cười hòa bình với bạn cạnh bên nhờ cứu bồ, và thế là tôi được hưởng "ăn theo".

Mà đã nói đến nụ cười của bạn, thì phải nói đến đôi mắt. Đôi mắt một mí rất dễ thương. Đôi mắt mà bạn nói xấu ơi là xấu! Nhưng với tôi thì đôi mắt thật dễ thương ơi là dễ thương. Tôi nói với bạn: *"Mắt một mí là mắt Nhật mà. Các cô minh tinh, diễn viên của Nhật thì đa số thường có những cặp mắt một mí đó, có sao đâu?" Nếu xấu sao họ được làm minh tinh, lên màn ảnh và nổi tiếng dữ vậy?*" Tôi nói mãi, hình như bạn nghe cũng bùi tai, gật đầu cười hòa bình, *"Ừ há"* lại. Hòa bình. Với bạn, tôi lúc nào cũng có lý mà.

Nói thế chứ có lúc bạn cũng quyết đoán độc tài với tôi nhiều việc lắm. Nghĩ cũng tức, nhưng thôi, độc tài hợp lý thì biết nói sao?

Có lẽ bạn thừa hưởng được khiếu thẩm mỹ của Mẹ về cách may mặc, mua sắm và chọn lựa món ăn, nên trong việc này, hễ hai đứa có dịp "lội chợ" là bạn giành quyền quyết định. Tôi chọn bộ đồ màu xanh, bạn gắt nhanh: *"Thôi, màu xanh mặc trông không sáng da lắm, chọn màu vàng nhạt đẹp hơn"*. Tôi thấy cũng đúng nên nói theo: *"Ừ, vàng thì vàng"*. Rồi lúc hai đứa dắt nhau đi ăn, tôi khoái ăn bánh cuốn, chả lụa, bạn thì thích bún riêu, bạn ra chiêu dụ dỗ: *"Mình ăn bún riêu trước đi, Trời đang mưa lạnh, ăn bún riêu cho ấm bụng, hợp hơn, ăn xong, nếu còn đói thì mình sang hàng bánh cuốn"*. Tôi thấy cũng hợp lý, nên gật đầu: *"Ừ, riêu thì riêu!"* Trời đất! Lúc nghĩ lại sao bạn khôn quá, còn tôi lại ngu ngơ. Cái gì tôi cũng làm theo ý bạn, mà lại tự nguyện lắm, như thế mới đáng nói chớ, làm sao mà giải thích đây?

Và cứ thế, tình bạn của chúng tôi lớn dần theo năm tháng và ngày càng gắn bó, sâu đậm hơn. Học xong, mỗi đứa một nghề, mỗi người một nơi và đều tìm được một nửa yêu thương của mình cùng chung nhịp bước. Rồi cả gia đình bạn định cư ở nước ngoài, riêng tôi vẫn ở lại quê hương. Cứ mỗi lần phượng đến trong cơn mưa đầu Hạ, lòng tôi lại bùi ngùi nhớ đến ngày xưa, nhớ vùng trời thơ mộng của tuổi học trò, nơi ấy có bạn, có tôi, có bạn bè với bao kỷ niệm.

Tôi thương bạn vì nơi bạn đang sống thiếu tiếng ve sầu, thiếu màu phượng đỏ, nên bạn không nghe được những điệp khúc mùa hè của những ngày xa xưa ấy. Dù rằng, cuộc sống hiện nay, bạn không thiếu gì cả. Tôi biết bạn, thường nhung nhớ đến con đò ngang ngày xưa đã đưa hai đứa sang sông đến nhà tôi để cùng thưởng thức chùm trái ngọt của mùa Hè.

Bạn thương ơi, tôi biết lòng bạn đang dành một khoảng hồi ức, một chỗ ấm áp để cất giữ những kỷ niệm của những ngày xưa thân ái ở quê hương phải không?

Viết cho Oanh thương mến
Châu Mỹ Quế (tháng 6, 2011)

****

Bắt đầu hè

Bắt đầu hè bằng những chùm phượng đỏ

Thư anh tỏ tình bé đã đọc chưa?

Chùm phượng đỏ như lòng anh muốn ngỏ

Thư lần đầu vụng dại rất ngu ngơ

Bắt đầu hè bằng những bài thơ nhớ

Thơ học trò nên còn rất ngây thơ

Bài thơ mới gò chữ còn bỡ ngỡ

Tập làm thơ, mưa lất phất đứng chờ

Bắt đầu hè trời đổi mùa nóng bức

Tình học trò đã nhức nhối đầy vơi

Thư gửi đi chẳng có thư trả lại

Tình anh trao sao ngần ngại trả lời?

Bắt đầu hè bé ơi sao nhớ quá!

Con ve buồn rên rỉ điệu đau thương

Nghìn hoa nắng lập lòe anh đâu thấy

Trên tóc em mùi hương thoảng ngật ngầy

Như Nguyệt.

July 9th, 2011

Em Nói Rồi Anh Phải Tin Em

Nghe nói người ta mời họp mặt

Năm mươi lăm năm trường Ngô Quyền

Anh gật đầu không, hay lại lắc?

Em mà thấy lắc, ngủ không yên.

Mấy chục năm qua trường vẫn đợi

Vẫn mở vòng tay, chỉ lối vào

Anh mãi lơ ngơ ngoài tầm với

Tay dài không nắm được anh đâu!

Về đây, mong anh lại về đây

Tính ra cũng chỉ đôi ba ngày

Nếu anh không về Las Vegas

Đi Cruise thăm biển lại hóa hay!

Việt Nam họ qua đây đông lắm

Mua vé máy bay ngàn đô la

Cho thỏa những tâm tình sâu đậm

Có người thường, cũng có "đại gia"

Thế giới ghi danh về Đại Hội

Chừng như đã đến mấy trăm người

Thầy Cô đã tăng thêm nhiều tuổi

Bạn bè cũng ngấp nghé sáu mươi

Về nghe anh Hạnh ca Vọng Cổ

Nghe chị Cao Chung ngọt câu xề

Rumba bám chân vàng chị Mỹ

Văn nghệ hôm nầy chắc phải mê

Nghe Nguyễn Tất Nhiên dường sống lại

Tha thiết trong " Thà Như Giọt Mưa"

Đau đớn "Hai Năm Tình Lận Đận"

Lãng mạn "Em Hiền Như Ma Sơ"

Hay mừng nắm chặt tay Cô Huệ

Ôm lưng, vỗ vỗ nhớ Ngọc Dung

Anh Tuấn, anh Danh cùng anh Phúc

Anh Xuân, anh Phẩm với Diệu Hương

Để thấy xa xa nàng Minh Thủy

Theo Hoàng Mai Đạt vội bước mau

Vui gặp anh "Tâm xe be" cũ

Chị Nhung, Tất Ứng cạnh chị Đào

Muốn gặp lại anh Trọng Ngãi không?

Hội Trưởng mười năm hết tấm lòng

Anh Lữ Công Tâm cùng nhiệm vụ

Ngà voi vác đã mõi xương mông!

Hy vọng bắt tay Trần Kiêu Bạc

Nhìn Thy Lệ Trang đủ ấm lòng

Ôm Ngô Càn Chiếu bằng phiên khúc

Cầm âm giai thứ Phạm Chinh Đông

Còn phải kể thêm Hoàng Ánh Nguyệt

Bên Hà Thu Thủy, Trịnh Kiều Oanh,

Võ Thị Tuyết… làm thơ rất tuyệt

Những nàng thơ đẹp vốn nổi danh

Đặc San kỷ niệm thơm mùi mực

Là nguồn an ủi lúc Xuân tàn

Sẽ nằm mãi mãi trong ký ức

Đọng hoài theo gió bụi thời gian

Bạn bè cái thuở còn xanh tóc

Chắc hẳn bây giờ đã khác xưa

Có người mình tưởng là không gặp

Sẽ gặp nhau cười như giấc mơ

Còn biết bao nhiêu điều muốn nói

Làm sao em kể hết bây giờ

Anh có về không mà cứ hỏi?

Về đi để thấy lại ngày thơ!

Mau về họp mặt với người ta

Đừng nói loanh quanh góc bếp nhà

Chờ em năn nỉ? "xưa rồi Diễm"!

Hay là anh muốn ngủ "sô pha"?

Em đã sắm thêm quần áo mới

Cùng anh về lại với Ngô Quyền

Thầy Cô, bè bạn đang ngóng đợi

Em nói rồi, anh phải tin em!

NÀNG DÂU NGÔ QUYỀN

(Viết vào một đêm mà Ông Xã còn "dùng dằng nửa ở nửa đi"!)

nguồn www.ngo-quyen.org

Ve sầu nhớ Hạ

Chiều nao còn nhặt cánh phượng rơi
Phượng đỏ rưng rưng một góc trời
Thương mái trường xưa thầy bạn cũ
Một sớm tan trường chung bóng đôi

Em đợi mong anh buổi hẹn hò
Tay đan từng ngón dấu vu vơ
Anh bảo chiều nay anh đến đón
Mà bóng anh đâu vẫn mơ hồ

Xác phượng ngập đầy trên lối đi
Sao anh đành quên để em về
Có thấy thương em chiều quạnh vắng
Đường dài hun hút bóng lê thê

Anh lỗi hẹn rồi anh biết không
Chiều lên khoé mắt nhạt môi hồng
Phượng đỏ như tim mình rướm máu
Ai góp dùm em nỗi nhớ mong
. . . . . .
Chiều nay tìm đâu cánh phượng rơi
Em vẫn riêng em một góc trời
Nơi đó còn không mùa phượng nở
Còn tiếng ve ru nhớ một người

Miên Thụy

Đậm tình đồng hương. Cùng nhau phát triển.

Để cảm tạ tấm lòng thương mến và sự ủng hộ của quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu trong bao năm qua, khi quý đồng hương và thân hữu đến tham khảo giá bảo hiểm xe sẽ được tặng $10, dù cho quý vị có mua bảo hiểm hay không. Khi quý vị quyết định mua bảo hiểm xe với Western Insurance, văn phòng sẽ gửi tặng lại $50 cho mỗi hồ sơ, để đóng góp vào quỹ sinh hoạt Hội. Số tiền nầy sẽ được trao tặng trực tiếp đến Hội Đồng Hương Biên Hòa.

** Cần đem theo hồ sơ bảo hiểm hiện có khi đến tham khảo giá.*

Một thắc mắc xin gọi
Tuyết Hương
714-891-8953

TRUNG TÂM BẢO HIỂM WESTERN INSURANCE

Chỉ đại diện cho các công ty bảo hiểm tốt nhất. Tham khảo miễn phí. Không tính lệ phí trung gian.

714-891-8953

9340 Bolsa Avenue, Westminster, CA 92683 | web: www.western-insurance.net | License #0548614
Có văn phòng tại các thành phố Westminster - San Jose - San Diego - Diamond Bar - Sherman Oaks